
EN TUR IGENNEM CHRISTIANSFELD

Skrevet af Birgitte Albæk Henriksen

Jeg vil gå igennem Christiansfeld.
Starte med at komme bag om kirkegården,
følge stengærdet hen til lågen.
Mærke den kolde låge en sidste gang,
mærke gruset knage en sidste gang under mine fødder.
Se på sten og blomster, læse de længste navne en sidste gang,
gå forbi Degneskolen og over vejen,
forbi det største hus i byen.
Se hvordan jeg endte, som et spejlbillede af mig selv.

Skolen glider langsomt forbi mig,
og se den vokse for mine fødder når jeg går i gården,
igennem porten og ud på den grønne plads.
Hører folkene råbe på børnene,
og høre indkøbsvognene rulle over asfalten.

Mærke de stirrende blikke når jeg går forbi byens nye café,
vente på at bilerne lader mig pacere og gå over vejen.
Dreje ind ad den brostenbeklædte vej.
Mærke den skarpe og dovne lugt fra det lokale værtshus,
se ind i de gamle baggårde
og den kolde begravelsesforretning.

Det kolde hvide hus,
som frygtes af alle børn;
det falder dårligt ud med grillbaren,
dens lugt af mad falder ind i de tomme og kolde huse.
Dreje ind på torvet,
se den gamle blomstermand sælge sine varer.

Jeg vil følge gaden, over krydset og forbi bageren,
vinke til frisøren en sidste gang.
Gå op af trapperne og ned igen,
til mine fødder siger stop.
Forbi de flotte små haver og se folkene luge ukrudtet ud.

Mærke vejen forsvinde bag mig
og føle solen snige sig ned bag banken.
Føle den kølige softice
som jeg følte den sidste sommer.

Jeg vil vandre igennem byen en sidste gang,
standse foran kirkens port.
Stirre hvileløst frem for mig,
gå over gården og ind i kirken.
Se billederne, døbefonten og talerstolen,
lade blikket hvile på den hvide due
og op på alteret.
Sætte mig på mine knæ og bede min sidste bøn,
se Jesu lidende blik en sidste gang og blive et med Gud.